

НО ТИ БЪШЕ хубавъ, градъ опушенъ,
въ младитѣ, очудени очи.
Гледахъ презъ прозореца и слушахъ
тѣтненето ти по цѣли дни.

Кжшитѣ ти бѣха като кораби,
спрѣли въ развълнувано пристанище, —
долу бѣха собственици хората,
горе гарги бѣха капитанитѣ.

Многолюдни бѣха твойтѣ покриви,
и какъвъ животъ се тамъ живѣеше :
Правѣха любовни срѣщи коткитѣ,
врабцитѣ се учеха да пѣятъ.

По антенитѣ висѣше вѣтърътъ,
пушеха по цѣли дни коминитѣ,
даже слънцето само, понѣкога,
вечеръ слизаше на керемидитѣ.